

Dit is niet overdreven

Het is mijn werkelijkheid.

Alleen op deze plek
waar ik
al drie jaar
in mijn eentje overleef
met niemand anders
dan een grote stinkende
rottweiler die
winden laat
en het dekbed inpikt.

(Je denkt misschien
dat ik overdrijf
maar ik
'stel me niet aan',
zoals mijn oma vast
zou zeggen.)

Een tiener moet toch
leren autorijden,
naar feestjes gaan,
voetballen
en zoenen.
In plaats daarvan
vraag ik me af
hoe ik aan eten kom

en brandstof
en water
en of ik met Mountain Dew
de wc zal doorspoelen
of het zal opdrinken,
ook al heeft het de kleur
van radioactieve pis
en is het waarschijnlijk giftig
als je er te veel
van binnenkrijgt.

Kun je beter radioactief
zijn of uitgedroogd?
Zulke vragen
houden me
elke dag bezig.

Op dit moment.

Tot mijn ouders
terugkomen.

Hemel

(zn.) gelukzaligheid, extase, paradijs, dromenland

In de hemel zonder dat ik het wist

‘Schoenen uit voor je binnenkomt!’
roept mama als ik de keukendeur
opendoe.

‘Ik heb gedweild.’

Ze veegt oranje smurrie van
het gezicht van de baby.

‘Lieverd, ik weet dat de regels
bij je vader
anders zijn
maar kun je in ons huis
iets meer
je best doen?’

Soms
voelt haar stem
als het label van een shirt
dat schuurt in mijn nek.

Ik schop mijn oude zilveren sneakers uit
en vraag me af hoeveel ik nog moet
sparen om nieuwe
te kunnen kopen
voor mijn dertiende verjaardag.

Mama knuffelt me.
'Sorry, lieverd.
Ik heb haast
om weg te kunnen.
Fijn dat je thuis bent.'
Geeft me een kom met
gehakte wortels en selderie.
'Je zult wel
honger hebben.'

Ik voel aan de lege Twinkie-wikkel
in mijn zak.
Niet vergeten om
die straks weg te gooien.

Toen ik nog
op de basisschool zat
kwam het niet in me op
om te liegen.
De laatste tijd
maakt het alles
veel eenvoudiger.

Mama

‘Ga je zo de straat op?’
vraag ik vol afschuw.

Mama draagt de kleurige verschrikking
die ze haar meditatiebroek noemt.
Ze trekt altijd iets gênants aan
voor haar boeddhistische les
op dinsdagavond.

Daar zitten ze allemaal stil
om te leren ademen.
Alsof ademen iets is wat
je moet leren.

Mama trekt
zoals zo vaak
aan mijn haren
om me te laten glimlachen.
‘Toe nou, lieverd,
het is een zitmeditatie.
Als ik jeans droeg zoals jij,
zouden mijn benen
geen bloed meer krijgen.
Heeft je vader trouwens
gezien dat je die aanhad
toen je vanochtend wegging?’

Kom op, zeg.
Mijn jeans zit niet eens strak.
Wat maakt het uit dat
de vorm van mijn telefoon
goed te zien is
in mijn zak?

Met mijn moeder
in dezelfde kamer zijn
of zelfs alleen
de klank van haar stem
maakt het soms
moeilijk om
me een mens te voelen.

Pauls auto
stopt bij het huis.
Mama pakt haar portemonnee
uit de luiertas.
‘Bedankt voor het babysitten, lieverd.
We zijn vroeg terug
tenzij ze mensen aanhouden
bij de checkpoints.
In elk geval zijn we op tijd
voor de avondklok.’

Ze zoent Trevor.
Roept naar de tweeling.
‘Jongens, jullie gaan
op tijd naar bed, hè?’

Geen geklier.’
Ze maakt het teken
voor *ik hou van je*
naar de woonkamer
en is ervandoor.

Broers

Trevor glimlacht
in zijn hoge babystoel.
Steekt zijn handjes
naar me uit.

Ik leun naar voren.
Doe alsof ik zijn neus steel.
Hij schudt van het lachen.
Smeert wortelpuree in mijn lange haar.
Ik bind het met een elastiekje
in een staart.
Zucht.

Ik ben dol op mijn broertje
maar
ik wil naar boven
om aan het Weekendplan
te werken.

‘Dat zou ik voor geen goud
willen eten.’
Elliott verrast me.
Hij is zo stil.
Hoor hem nooit aankomen.

Ik probeer hem om te kopen
om Trevor te voeren.

Ik heb nog een Twinkie
in mijn rugzak.
In het glutenvrije huishouden
van mijn bizarre familie
zijn Twinkies
veel waard
op de zwarte markt
van mijn stiefbroers.

Maar hij helpt James
met zijn science-werkstuk
en is niet omkoopbaar.
Ze hebben zo'n rare
band tussen tweelingen.
Kunnen elkaars gedachten lezen.

Bovendien heb ik er
nog altijd moeite mee
dat James doof is.
Ik weet dat het niet cool is
om dat te zeggen,
maar het is niet anders.
Ik heb het toch gezegd.

Dat ik half
bij papa en Jennifer woon
helpt ook niet.
Vroeger vond ik het fijn
om regelmatig te kunnen
ontsnappen aan

glutenvrijandig eten en
zwijgende tafelgesprekken.

Tot Paul en mama Trevor kregen.
Nu voelt het
alsof ik iets mis.
Ik wil ook een rare band
met iemand
die mijn gedachten kan lezen.

Telefoon trilt.
Klik op Ashanti's naam.

18:55

WEEKENDPLAN GAAT DOOR

Ons Weekendplan (of: hoe dom ik ben geweest)

We gaan
liegen
tegen onze ouders
en stiekem
een slaapfeestje
houden.

Emma en Ashanti
zeggen allebei
dat ze bij de ander
logeren
en ik zeg tegen mama
dat ik bij papa blijf
en tegen papa
dat ik bij mama ben
maar eigenlijk
gaan we slapen
in de lege zomerflat
van mijn opa en oma.

We gaan:
popcorn maken
superlaat opblijven
oude films met Katharine Hepburn kijken
rondhangen op het reusachtige bed
en net zolang uitslapen als we zelf willen

Niemand die tegen ons zeurt over:

op tijd opstaan

de was doen

je kamer opruimen

stinkende luiers verschonen

We. Zijn. Geniaal.